

015 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Graag zouwe we elke week een stuksie in de kraant laete zette, maar d'r is lang niet aaltijd plaetsruimte genoeg. Vandaer dat we wel 's een paor kraante motte overslaon. 't Liefst zouwe we zien dat de kraant iedere week een artikeltje opneemt of om d'n aandere week. We blijve hope!

Dut is overiges van mijn, d'n Baonhoeker, het leste. Ik bin zoetjiesaan deur m'n stuksies heen. En aandere motte ok 's an de beurt komme, niewaer? Ik zal as slot nog 's wat vertelle over het huisie waarin ik gebore bin en as kaaind geweund heb. Ik heb glôof ik al 's gezeed dat m'n geboortehuisie net voor d'n Tollesteegt sting, in 't hange van de stoep. 'n Huisie mit êên kaomertjie van zôwat 3 ½ x 4 ½ meter, een klompehoksie en een bedstee. Verders was t'r nog een zoldertjie waer-ie ok slaepe kon. Huisies mit twêê kaomertjies hadde dikkels zôiets as 'n haalf zoldertjie mit 'n gerdijn d'r voor. D'n til was dat.

't Was binne aaltijd donker, zon kwam d'r nie voor. Êên raompie en êên deur. Ons huis was gebouwd tege de paerdestal van Draopers z'n grutterij. Zôas de mêêste arbaaiersmense hadde me bieze matte op de vloer. Die mosse dikkels gelucht worde, want ze wazze aal gaauw groen van de schimmel.

In de bedstee was een krib, 'n kissie, bij wijze van spreke, zonder deksel netuurlijk. Die krib was gesitueerd- om het maor 's netjies te zegge- boven 't voetenend van het bed waer de ouwelôi in sliepe, soms ok wel boven 't hôôdend.

In zo'n krib sliep-ie vanaf dat-jie gebore wier totdat-jie zô'n jaer of vier vijf was. Ik heb 'r zelf ok in geslaepe. 't Waoter liep dikkels lang de muur en de dekes wiere nat van aal dien natte aosem.

Onder de bedstee was ruimte om iets op te baarge. Nou, in de stoepe was dat "iets" aaltijd aerepel, winteraerepel. Gek dat we dat aaltijd in het enkelvoud uitdrukke, nooit aerepels. Winteraerepel wiere mêêstal opgedaen- ja, opgedaen hiette dat- in oktober/ november. Je koch dan 'n paor mud inêêns, dat was netuulijk ok goekôoper. De vloer onder de bedstee was netuurlijk nogal vochtig en daarom wier d'r eerst een laog houtspaone uit de hoepmaakerij in gelege. En tege de waande wiere ok wel 's turve opgestaopeld. De aerepels- in dut geval sprakke we weer in 't meervoud- lagge netuurlijk wel vorstvrij, maor het broeide d'r nogal en dan gonge ze uitlôope.

D'r kwamme dan tôôke an, van die witgele uitlôopers. Dan wiere de aerepels eve onder de bedstee vandaen gehaald om die tôôke d'r af te haole. En dan maor weer onder de bedstee! Nae 'n pôôsie zatten d'r netuurlijk weer nieuwe tôôke an en dan wiere die d'r opnieuw afgetrokke. Maor op 't lest wazzen 't net vijge. 's Aeves voor den dag dat-jie ze mos ete wiere de aerepels in 't waoter gezet, aandere kò-je ze bijnao niet schille. Ze wazze dan niet aal te best meer, dat snap-ie. De moeders zeeje dan dikkels: 't zijn slaoi-aerepels. Aandere gezeed, ze mosse dan maor deur de slaoi geprakt worde. Wat ete we dan nou luuks en lekker, mense!